

Stage Names: Towards A Stage-Theoretical Semantics for Persons' Names

H. E. BABER

ABSTRACT: Four-dimensionalist accounts of personal persistence according to which personal names are temporally rigid produce counterintuitive results in branching cases. I sketch a semantics for the stage theory according to which names refer indeterminately over reference classes of stages and, in branching cases, select different reference classes at different times. Where fission occurs there is one person before fission, afterwards two people each of whom 'were' that person, and no answer to the question of how many people there are 'all along'. This account produces a more intuitive reading of fission cases than standard perdurantist accounts. Arguably, in understanding personal persistence *if* you are a four-dimensionalist you should be a stage theorist rather than a worm theorist.

KEY WORDS: Fission, identity, names, personal identity, stage theory.

Imena stadija: prema stadijsko-teoretskoj semantici za osobna imena

H. E. BABER

SAŽETAK: Četverodimenzionalna objašnjenja osobne perzistencije prema kojima su osobna imena vremenski kruta dovode do neintuitivnih rezultata u slučajevima grananja. Skiciram semantiku za teoriju stadija prema kojoj imena referiraju neodređeno na referentne klase stadijâ i, u slučajevima grananja, odabiru različite referentne klase u različita vremena. Kada dolazi do fisije, tada postoji jedna osoba prije fisije, a nakon toga dvije osobe, od kojih je svaka "bila" ta osoba, i nema odgovora na pitanje koliko "cijelo to vrijeme" ima osoba. To objašnjenje daje intuitivnije tumačenje slučajeva fisije od standardnih perdurantističkih objašnjenja. Po svoj prilici, *ako* ste u razumijevanju osobne perzistencije četverodimenzionalist, trebali biste biti zagovornik teorije stadija, a ne zagovornik teorije crva.

KLJUČNE RIJEČI: Fisija, identitet, imena, osobni identitet, teorija stadija.

Environments, Populations, and Natural Selection

CIPRIAN JELER

ABSTRACT: Some biologists and philosophers hold that claims about natural selection need to be relativized to homogeneous selective environments. This classical thesis—especially in the form given to it by Robert Brandon—has been vigorously criticized by Roberta Millstein. In this paper, I assess whether the thesis resists the objections raised by Millstein and to what extent it needs to be amended in light of these objections. More specifically, my discussion shows that Millstein's critique does bring to light the fact that a delineation of the population(s) involved in the case under consideration is required for demarcating homogeneous selective environments—and in this sense, environmental homogeneity and population delineation are interconnected issues, a point that had been largely implicit before Millstein's critique. But does this entail abandoning the idea that a selective claim needs to be relativized to a homogeneous environment and replacing it with the idea that it needs to be relativized to a single population, irrespective of whether that population inhabits a homogeneous or heterogeneous environment? I show that the arguments for this latter position are not decisive, and I tentatively propose a way out of the deadlock.

KEY WORDS: Environment, environmental homogeneity, natural selection, philosophy of biology, population, Robert Brandon, Roberta Millstein.

Okoliši, populacije i prirodna selekcija

CIPRIAN JELER

SAŽETAK: Neki biolozi i filozofi smatraju da tvrdnje o prirodnoj selekciji treba relativizirati prema homogenim selektivnim okolišima. Tu klasičnu tezu – posebno u obliku koji joj je dao Robert Brandon – žestoko je kritizirala Roberta Millstein. U ovom radu procjenjujem može li ona odoljeti prigovorima koje je iznijela Millstein i u kojoj ju je mjeri potrebno izmijeniti u svjetlu tih prigovora. Konkretno, moja rasprava pokazuje da kritika Millstein zaista osvjetljava činjenicu da je potrebno odrediti populaciju (populacije) uključene u razmatrani slučaj kako bi se razgraničili homogeni selektivni okoliši – i u tom smislu, homogeni okoliš i određivanje populacije međusobno su povezani problemi, što je uglavnom bilo implicitno prije kritike Millstein. No znači li to napuštanje ideje da selektivnu tvrdnju treba relativizirati prema homogenom okolišu i zamjenu te ideje s idejom da je treba relativizirati prema jednoj populaciji, bez obzira na to nastanjuje li ta populacija homogeni ili heterogeni okoliš? Pokazujem da argumenti za ovu potonju poziciju nisu odlučujući i provizorno predlažem izlaz iz slijepe ulice.

KLJUČNE RIJEČI: Filozofija biologije, okoliš, okolišna homogenost, populacija, prirodna selekcija, Robert Brandon, Roberta Millstein.

Moral Fictionalism *vs* Moral Abolitionism: Why it Makes No Sense to Continue Talking About Objective Morality If We No Longer Believe It Exists

CLAIRE HERBERT

ABSTRACT: After denying the existence of objective morality, the moral error theorist faces a dilemma. Should they talk and behave as if it still exists, or should they attempt to eliminate morality from their language and judgements altogether? This dilemma is known as The Now What Problem. This paper explores two possible options available to the error theorist: moral fictionalism and moral abolitionism. It argues that fictionalism is unpersuasive because morality can only motivate us to override temptation if we believe it exists. If the error theorist has stopped believing in objective morality, then it would be redundant for them to continue pretending it exists. The paper will then argue that letting go of objective morality would not leave the error theorist without any reasons to continue acting in ways we deem moral, and they would likely make similar decisions, good or bad, in an abolitionist society. Ultimately, a society that no longer talks about objective morality may not look so different from our own.

KEY WORDS: J. L. Mackie, moral abolitionism, moral error theory, moral fictionalism, Richard Garner, Richard Joyce.

Moralni fikcionalizam *vs.* moralni abolicionizam: zašto nema smisla i dalje govoriti o objektivnom moralu ako više ne vjerujemo da postoji

CLAIRE HERBERT

SAŽETAK: Nakon negiranja postojanja objektivnog morala, zagovornik teorije moralne pogreške suočava se s dilemom. Treba li govoriti i ponašati se kao da objektivni moral i dalje postoji ili bi iz svog jezika i prosudbi trebao pokušati potpuno eliminirati moral? Ta je dilema poznata kao problem "što sad". Ovaj rad istražuje dvije moguće opcije dostupne zagovorniku teorije pogreške: moralni fikcionalizam i moralni abolicionizam. Tvrdim da je fikcionalizam neuvjerljiv jer nas moral može motivirati da nadvladamo iskušenja samo ako vjerujemo da postoji. Ako zagovornik teorije pogreške prestane vjerovati u objektivni moral, bilo bi suvišno da nastavi pretvarati se da postoji. Potom se tvrdi da odustajanje od objektivnog morala zagovornika teorije pogreške ne bi ostavilo bez ikakvih razloga da nastave djelovati na načine koje smatramo moralnima te bi u abolicionističkom društvu vjerojatno donosio slične odluke, dobre ili loše. U konačnici, društvo koje više ne govori o objektivnom moralu možda ne bi izgledalo toliko drugačije od našeg.

KLJUČNE RIJEČI: J. L. Mackie, moralni abolicionizam, moralni fikcionalizam, Richard Garner, Richard Joyce, teorija moralne pogreške.

Od Jene do Berlina: kontekst i uzroci Fichteove filozofske transformacije

MATTHEW NINI

SAŽETAK: Fichte je napustio profesuru u Jeni 1799. godine i preselio se u Berlin, gdje će njegova glavna filozofska teorija – “nauk o znanosti” (*Wissenschaftslehre*) – doživjeti radikalnu transformaciju. Odlazak iz Jene u Berlin odgovara “prijelazu” (*Übergang*) iz Fichteova ranijeg u kasnije razdoblje, što je glavni pomak u njegovu filozofskom razvoju. U ovom radu istražuju se čimbenici koji pridonose tom prijelazu u njihovu povijesnom kontekstu. Riječ je o trima događajima koji su imali velik utjecaj na evoluciju Fichteova razmišljanja: (1) prijem oko ateizma iz 1799. koji je doveo do napuštanja profesure u Jeni; (2) spor s Jacobijem koji je nastao zbog navedenoga prijepora, a kulminirao u Fichteovu djelu *Određenje čovjeka* (*Die Bestimmung des Menschen*, 1800) i (3) filozofska rasprava sa Schellingom između 1800. i 1802, koju su pratile duboke promjene u misli obojice filozofa. Fichteov odgovor na taj trostruki napad na nauk o znanosti bio je povratak na ono što bi se moglo nazvati temeljnim uvidom djela, a to je “djelotvorna radnja” (*Tathandlung*), pretvarajući taj uvid u ideju “postanka” (*Genesis*). Ta transformacija, koja ostaje vjerna temeljnim uvidima nauka o znanosti, dovršena je 1804. i označava kraj tranzicije u berlinsko razdoblje.

KLJUČNE RIJEČI: Fichte, Jacobi, nauk o znanosti (*Wissenschaftslehre*), njemački idealizam, prijepor oko ateizma, Schelling.

From Jena to Berlin: The Context and Causes of J.G. Fichte’s Philosophical Transformation

MATTHEW NINI

ABSTRACT: In 1799, J.G. Fichte left his professorship in Jena and went to Berlin, where his main philosophical work, the *Wissenschaftslehre*, would be radically transformed. The transition from Jena to Berlin corresponds to the *Übergang* or “turn” from Fichte’s earlier to later periods, the main shift in his philosophical development. This paper explores the factors that contribute to this turn in their historical context, identifying three events that had a major impact on the evolution of his thought: (1) The Atheism Controversy of 1799, which led to the loss of the professorship at Jena; (2) the dispute with F.H. Jacobi that emerged from this controversy, and culminated in Fichte’s *The Vocation of Humankind* (1800); and (3) the philosophical debate with Schelling between 1800 and 1802, which marks profound philosophical changes in the thought of both philosophers. Fichte’s response to this threefold attack on the *Wissenschaftslehre* was to return to what was

arguably its foundational insight, the *Tathandlung* or “Fact/Act”, transforming it into the idea of Genesis. This transformation, which remains loyal to the foundational insights of the *Wissenschaftslehre*, was complete by 1804, marking the end of the transition into the Berlin period.

KEY WORDS: Atheism Controversy, Fichte, German Idealism, Jacobi, Schelling, *Wissenschaftslehre*.

Suvremena teorija argumentacije: normativna slojevitost svakodnevnih argumenata

PETAR BODLOVIĆ

SAŽETAK: Rad pruža pregled suvremene teorije argumentacije, akademske discipline oblikovane u drugoj polovici dvadesetoga stoljeća, fokusirajući se na povijesne utjecaje, programatska polazišta, područja istraživanja te metodološke alate. Teorija argumentacije je heterogena disciplina obilježena, najopćenitije gledano, logičko-epistemološkim, retoričkim i dijalektičkim pristupima. Povijesni pregled opisuje utjecaj Aristotela, Stephena Toulmina, Chaima Perelmana i Lucie Olbrechts-Tytece te Charlesa Hamblina na formulaciju i razvoj spomenutih pristupa. Pregled programatskih polazišta predstavlja opće pragmatičke naputke kako tumačiti i istraživati argumente te razmatra (navodna) ograničenja tradicionalnih pristupa argumentu, vezana mahom uz formalnu logiku. Središnji dio rada pruža pregled problema i metoda identifikacije, tumačenja, analize, vrednovanja te, na koncu, predstavljanja argumenta. Pregled se prvenstveno oslanja na dijalektičku i neformalnologičku literaturu nastojeći osim izlaganja teorije ilustrirati i njezinu primjenu koristeći se argumentom iz hrvatskih medija (o mogućoj zarazi koronavirusom na Pagu).

KLJUČNE RIJEČI: Argument, argumentacijske pogreške, dijalektika, formalna logika, govorni činovi, neformalna logika, pragmatika.

Contemporary Argumentation Theory: Normative Layers of Everyday Arguments

PETAR BODLOVIĆ

ABSTRACT: The paper provides an overview of contemporary argumentation theory, an academic discipline formed in the second half of the twentieth century by focusing on the discipline’s historical background, programmatic starting points, research subjects, and methodological tools. The argumentation theory is a heterogeneous discipline characterized, most generally, by logico-epistemological, rhetorical, and dialectical approaches. The historical overview describes the influence of Aristotle, Stephen Toulmin, Chaim Perelman and Lucie Olbrechts-Tyteca, as well as Charles

Hamblin on the formulation and development of the aforementioned approaches. The review of programmatic starting points introduces general pragmatic instructions on how to interpret and investigate arguments and describes the (alleged) limitations of traditional approaches to argument, mostly associated with formal logic. The paper's central part discusses problems and methods of identification, interpretation, analysis, evaluation, and, finally, presentation of the argument. The overview primarily presents the theoretical contributions of dialecticians and informal logicians but also illustrates the practical applications of such contributions by analyzing a real-life argument from the Croatian media (about a possible infection with the coronavirus on Pag).

KEY WORDS: Argument, argumentation fallacies, dialectic, formal logic, informal logic, pragmatic, speech acts.